

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

16 noiembrie 2016*

„Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 — Competență judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială — Domeniu de aplicare — Articolul 24 punctul 1 primul paragraf — Competența exclusivă în materie de drepturi reale imobiliare — Articolul 7 punctul 1 litera (a) — Competențe speciale în materie contractuală — Acțiune având ca obiect anularea unui act de donație a unui imobil și radierea din cartea funciară a înscrierii unui drept de proprietate”

În cauza C-417/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional în Materie Civilă din Viena, Austria), prin decizia din 23 iulie 2015, primită de Curte la 29 iulie 2015, în procedura

Wolfgang Schmidt

împotriva

Christiane Schmidt,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul M. Ileșič, președinte de cameră, doamna A. Prechal, domnul A. Rosas, doamna C. Toader (raportor) și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Schmidt, de C. Beck, Rechtsanwalt;
- pentru doamna Schmidt, de M. Bartlmä, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul austriac, de G. Eberhard, în calitate de agent;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de G. von Rintelen și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 7 iulie 2016,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 24 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Wolfgang Schmidt, pe de o parte, și doamna Christiane Schmidt, pe de altă parte, în legătură cu anularea unui act de donație având ca obiect un imobil situat în Austria.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (15), (16) și (34) ale Regulamentului nr. 1215/2012 au următorul cuprins:
 - „(15) Normele de competență ar trebui să prezinte un mare grad de previzibilitate și să se întemeieze pe principiul conform căruia competența este determinată, în general, de domiciliul pârâtului. Astfel, competența ar trebui să fie întotdeauna determinată pe baza acestui criteriu, cu excepția câtorva situații bine definite în care materia litigiului sau autonomia părților justifică un alt punct de legătură. [...]
 - (16) În afară de instanța domiciliului pârâtului, ar trebui să existe și alte instanțe autorizate în temeiul unei legături strânse între instanță și acțiune sau în scopul bunei administrări a justiției. Existența unei legături strânse ar trebui să asigure securitatea juridică și să evite posibilitatea de a se introduce o acțiune împotriva pârâtului în fața unei instanțe dintr-un stat membru care nu era previzibilă în mod rezonabil de către acesta. [...]
- [...]
- (34) Ar trebui asigurată continuitatea între Convenția [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32)], Regulamentul (CE) nr. 44/2001 [al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 30)] și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Aceeași necesitate a continuității este valabilă cu privire la interpretarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a Convenției [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială] și a regulamentelor de înlocuire a acesteia.”
- 4 Articolul 1 alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012, care face parte din capitolul I intitulat „Domeniu de aplicare și definiții”, prevede:
 - „(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. [...]

(2) Prezentul regulament nu se aplică în ceea ce privește:

(a) starea civilă și capacitatea persoanelor fizice, drepturile patrimoniale rezultate din regimurile matrimoniale sau din legăturile considerate prin legea aplicabilă acestora ca având efecte comparabile căsătoriei”.

5 Secțiunea 2 din capitolul II al regulamentului menționat se intitulează „Competențe speciale”. În cuprinsul acesteia figurează articolul 7, care stipulează:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:

1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;

[...]”

6 În aceeași secțiune, articolul 8 din regulamentul menționat prevede:

„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru mai poate fi acționată în justiție:

[...]

4. în materie contractuală, dacă acțiunea poate fi conexasă unei acțiuni în materie de drepturi reale imobiliare îndreptate împotriva aceluiași pârât, în fața instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul.”

7 Articolul 24 din Regulamentul nr. 1215/2012, cuprins în secțiunea 6 din capitolul II al acestuia, intitulată „Competența exclusivă”, prevede:

„Următoarele instanțe dintr-un stat membru au competență exclusivă, indiferent de domiciliul părților:

1. în materie de drepturi reale imobiliare sau de închiriere a unor imobile, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul.

[...]”

Dreptul austriac

8 Dispozițiile relevante din dreptul național figurează în Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil, denumit în continuare „ABGB”), precum și în Grundbuchsgesetz (Legea privind cartea funciară, denumită în continuare „GBG”).

9 Articolul 380 din ABGB are următorul cuprins:

„Dreptul de proprietate nu poate fi dobândit în lipsa unui titlu sau a unei modalități de dobândire legală.”

10 Articolul 425 din ABGB prevede:

„Simplul titlu nu este suficient pentru a conferi un drept de proprietate. Cu excepția cazurilor prevăzute de lege, dreptul de proprietate și toate drepturile reale pot fi dobândite numai prin transfer și prin preluare legale.”

11 Potrivit articolului 431 din ABGB:

„Transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile necesită înregistrarea actului de dobândire în registrele publice prevăzute în acest scop. Această înregistrare se numește *Einverleibungen* (*Intabulation*).”

12 Articolul 444 din ABGB prevede:

„Dreptul de proprietate încetează prin voința proprietarului, prin lege sau prin decizie judecătorească. Cu toate acestea, dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile nu încetează decât prin radierea din registrele publice.”

13 Articolul 8 din GBG face distincția între înscrierile în cartea funciară după cum urmează:

„Înscrierile în cartea funciară sunt:

1. înscrierea (*Einverleibungen*) (dobândirea necondiționată a unor drepturi sau radieri – *Intabulationen* sau *Extabulationen*) fără justificare suplimentară sau
2. înscrierea provizorie (dobândirea condiționată a unor drepturi sau radierea acestora, mențiuni provizorii) care determină dobândirea, transferul, restricționarea sau stingerea unor drepturi civile numai sub condiția justificării ulterioare sau
3. simpla notare.”

14 Potrivit articolului 9 din GBG, în cartea funciară pot fi înscrise numai drepturile reale și sarcinile, drepturile de răscumpărare și de preempțiune, precum și dreptul de locațiune.

15 Articolul 61 din GBG, privind notarea litigiilor în cartea funciară, are următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care consideră că o înscriere îi lezează drepturile și o contestă în justiție pentru motive de nevaliditate, solicitând readucerea cărții funciare în situația anterioară, poate solicita notarea în cartea funciară a unei mențiuni în acest sens fie odată cu introducerea acțiunii, fie la un moment ulterior. Notarea litigiului în cartea funciară poate fi solicitată fie în fața instanței competente să judece acțiunea, fie în fața instanței competente în materie de carte funciară.

(2) Această notare a litigiului are drept consecință faptul că hotărârea de soluționare a acțiunii este opozabilă și persoanelor care au dobândit drepturi după data la care cererea de notare a litigiului a fost primită de instanța competentă în materie de carte funciară.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

16 Domnul Schmidt, domiciliat în Austria, era proprietarul unui imobil situat în Viena (Austria). Prin intermediul actului notarial din 14 noiembrie 2013, încheiat la Viena, a donat imobilul fiicei sale, doamna Schmidt, care, de la acea dată, este înscrisă în cartea funciară ca proprietară a imobilului. La data donației, doamna Schmidt locuia în Germania, unde locuiește și în prezent.

17 Reiese din elementele dosarului aflat la dispoziția Curții că, în urma unui raport de expertiză psihiatrică care a relevat existența unor tulburări grave, care datau din luna mai 2013, prin decizia din 17 noiembrie 2014, domnul Schmidt a fost plasat în regim de tutelă.

- 18 Prin acțiunea introdusă la Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional în Materie Civilă din Viena, Austria), la data de 24 martie 2015, domnul Schmidt, reprezentat prin tutore, a solicitat anularea actului de donație din 14 noiembrie 2013 și, prin urmare, radierea înscrierii în cartea funciară a dreptului de proprietate al doamnei Schmidt asupra imobilului pentru motivul că înscrierea nu era validă. La solicitarea reclamantului din litigiul principal, prin ordonanța din 25 martie 2015, a fost admisă cererea de notare a acțiunii în radiere în cartea funciară, în temeiul articolului 61 alineatul (1) din GBG.
- 19 Doamna Schmidt a invocat necompetența instanței de trimitere de a judeca litigiul principal pentru motivul că articolul 24 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 nu poate fundamenta competența instanței menționate, această acțiune neavând ca obiect un drept real imobiliar în sensul dispoziției arătate.
- 20 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional în Materie Civilă din Viena, Austria) are îndoieli cu privire la interpretarea articolului 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, făcând trimitere, pe de o parte, la Ordonanța Curții din 5 aprilie 2001, Gaillard (C-518/99, EU:C:2001:209) în care a fost înlăturată aplicarea normei de competență exclusivă în materia drepturilor reale imobiliare în privința unei acțiuni în rezoluțiunea unui contract de vânzare a unui imobil și, pe de altă parte, la Hotărârea din 3 aprilie 2014, Weber (C-438/12, EU:C:2014:212), potrivit căreia o acțiune în constatarea nevalidității exercitării unui drept de preempțiune asupra unui imobil ține de această competență exclusivă.
- 21 Instanța de trimitere precizează că o decizie de admitere a unui acțiuni în radiere, pronunțată în temeiul articolului 61 alineatul 1 din GBG, este opozabilă atât doamnei Schmidt, cât și, dată fiind notarea litigiului în cartea funciară, terților care au dobândit în cursul procedurii drepturi reale asupra imobilului respectiv.
- 22 În aceste condiții, Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (Tribunalul Regional în Materie Civilă din Viena, Austria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:
- „Un litigiu având ca obiect anularea unui contract de donație din cauza lipsei capacității de a contracta a donatorului și radierea înscrierii dreptului de proprietate al donatarului intră sub incidența articolului 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, care prevede o competență exclusivă în materie de drepturi reale imobiliare?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 23 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 24 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că constituie o acțiune „în materie de drepturi reale imobiliare”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune în anularea unui act de donație a unui imobil pentru lipsa capacității de a contracta a donatorului și în radierea din cartea funciară a mențiunilor referitoare la dreptul de proprietate al donatarului.
- 24 Cu titlu introductiv, trebuie constatat că o astfel de acțiune intră în domeniul de aplicare material al Regulamentului nr. 1215/2012.
- 25 Astfel, deși articolul 1 alineatul (2) litera (a) din acest regulament exclude din domeniul de aplicare al acestuia, printre altele, starea civilă și capacitatea persoanelor fizice, totuși, astfel cum a arătat în esență avocatul general, la punctele 27-31 din concluzii, stabilirea capacității de a contracta a donatorului constituie, în cadrul unei acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, nu obiectul principal al acestei acțiuni, care privește validitatea juridică a unei donații, ci o chestiune prealabilă.

- 26 Din textul articolului 24 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 1215/2012 rezultă că instanțele din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul (*forum rei sitae*) au competența exclusivă de a soluționa acțiunile în materie de drepturi reale imobiliare, indiferent de domiciliul părților. Deoarece această dispoziție preia în esență conținutul articolului 22 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie arătat că, în măsura în care Regulamentul nr. 1215/2012 înlocuiește Regulamentul nr. 44/2001, interpretarea dată de Curte în privința dispozițiilor acestui din urmă regulament este valabilă și pentru Regulamentul nr. 1215/2012, atunci când dispozițiile acestor două instrumente de drept al Uniunii pot fi calificate ca fiind echivalente (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 iunie 2016, Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 27 Curtea a statuat în legătură cu articolul 22 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 că, pentru a asigura, în măsura posibilului, egalitatea și uniformitatea drepturilor și ale obligațiilor care decurg din acest regulament pentru statele membre și pentru persoanele interesate, în dreptul Uniunii, sensul expresiei „în materie de drepturi reale imobiliare” trebuie stabilit în mod autonom (Hotărârea din 3 aprilie 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, punctul 40, precum și Hotărârea din 17 decembrie 2015, Komu și alții, C-605/14, EU:C:2015:833, punctul 23).
- 28 De asemenea, dintr-o jurisprudență constantă a Curții referitoare la Regulamentul nr. 44/2001 reiese că, întrucât introduc o excepție de la regulile generale de competență din acest regulament și în special de la regula enunțată la articolul 2 alineatul (1) din acesta, potrivit căreia, sub rezerva dispozițiilor regulamentului menționat, persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție în fața instanțelor din acest stat, dispozițiile articolului 22 punctul 1 din același regulament nu trebuie interpretate într-un sens mai larg decât impune obiectivul lor. Așadar, aceste dispoziții au drept efect să priveze părțile de alegerea instanței, care altfel ar fi instanța de la domiciliul acestora, și, în anumite cazuri, să permită acționarea lor în justiție la o instanță care nu este instanța competentă de la domiciliul niciuneia dintre ele (Hotărârea din 17 decembrie 2015, Komu și alții, C-605/14, EU:C:2015:833, punctul 24).
- 29 În ceea ce privește obiectivul urmărit de dispozițiile citate mai sus, reiese atât din Raportul asupra Convenției privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1979, C 59, p. 1), cât și dintr-o jurisprudență constantă a Curții referitoare la articolul 22 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 44/2001, că motivul esențial pentru care competența exclusivă este atribuită instanțelor din statul contractant în care este situat imobilul este reprezentat de împrejurarea că instanța de la locul situării imobilului este cea mai în măsură, dată fiind proximitatea, să cunoască bine situațiile de fapt și să aplice normele și uzanțele care sunt, în general, cele ale statului membru în care este situat imobilul (Hotărârea din 17 decembrie 2015, Komu și alții, C-605/14, EU:C:2015:833, punctul 25).
- 30 În plus, Curtea a precizat că această competență exclusivă a instanțelor din statul contractant în care este situat imobilul nu cuprinde toate acțiunile care privesc drepturi reale imobiliare, ci doar pe acelea care, în același timp, intră în domeniul de aplicare al convenției menționate sau, respectiv, al regulamentului menționat și se numără printre cele care au ca obiect, pe de o parte, să stabilească întinderea, conținutul, proprietatea sau posesia unui bun imobil ori existența altor drepturi reale asupra acestor bunuri și, pe de altă parte, să asigure titularilor drepturilor respective protecția prerogativelor care decurg din titlul lor (Hotărârea din 17 decembrie 2015, Komu și alții, C-605/14, EU:C:2015:833, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 31 Trebuie de asemenea amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, diferența dintre un drept real și un drept personal constă în faptul că primul, grevând un bun corporal, își produce efectele *erga omnes*, în timp ce al doilea poate fi invocat numai împotriva debitorului (Hotărârea din 17 decembrie 2015, Komu și alții, C-605/14, EU:C:2015:833, punctul 27 și jurisprudența citată).

- 32 În speță, din decizia de trimitere reiese că, în dreptul civil austriac, constatarea nulității unui act de donație pentru lipsa capacității de a contracta a donatorului produce efecte *ex tunc*, antrenând restituirea bunului astfel dobândit. Pentru contractele având ca obiect un imobil, această restituire se traduce prin radierea oricărei mențiuni care figurează în cartea funciară referitoare la dreptul de proprietate al persoanei care a fost desemnată în cuprinsul acesteia drept proprietar.
- 33 Întrucât acțiunea formulată de domnul Schmidt urmărește, pe de o parte, anularea actului de donație pentru lipsa capacității sale de a contracta și, pe de altă parte, radierea din cartea funciară a mențiunii referitoare la dreptul de proprietate al fiicei sale, natura acestei acțiuni trebuie apreciată în funcție de fiecare dintre aceste cereri.
- 34 În ceea ce privește, în primul rând, cererea de anulare a actului de donație imobiliară, rezultă din decizia de trimitere că această cerere se întemeiază pe pretinsa nulitate a contractului în cauză pentru lipsa capacității de a contracta a reclamantului din litigiul principal. Or, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că nu este suficient ca acțiunea să privească un drept real imobiliar sau să aibă o legătură cu un imobil pentru a antrena competența instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul. Este necesar, în schimb, ca acțiunea să se întemeieze pe un drept real, iar nu pe un drept personal (a se vedea în acest sens Ordonanța din 5 aprilie 2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, punctul 16).
- 35 Această interpretare este confirmată, totodată, de raportul elaborat de domnul Schlosser cu privire la Convenția referitoare la aderarea Regatului Danemarcei, a Irlandei și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la Convenția privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, precum și la Protocolul cu privire la interpretarea sa de către Curtea de Justiție (JO 1979, C 59, p. 71, punctele 170-172), care precizează că, în ceea ce privește acțiunile mixte, întemeiate pe un drept personal și prin care se urmărește obținerea unui drept real, numeroase elemente militează în favoarea predominanței caracterului personal al acestor acțiuni și, prin urmare, a inaplicabilității normei de competență exclusivă în materie imobiliară (a se vedea prin analogie Ordonanța din 5 aprilie 2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, punctul 21).
- 36 Astfel cum a arătat avocatul general, în esență, la punctul 40 din concluzii, faptul că actul a cărui anulare se solicită se referă la un bun imobil nu joacă niciun rol în ceea ce privește analiza validității sale, natura imobiliară a obiectului material al contractului neavând în acest context decât o importanță incidentală (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 mai 2006, ĀEZ, C-343/04, EU:C:2006:330, punctul 34).
- 37 Trebuie adăugat, totodată, că o astfel de interpretare nu contravine exigenței de bună administrare a justiției, care, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 29 din prezenta hotărâre, stă la baza articolului 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, în măsură în care, pronunțându-se asupra cererii de anulare a unui act de donație pentru lipsa capacității de a contracta, instanța sesizată nu este pusă în situația de a efectua verificări strict legate de imobilul în cauză de natură să justifice aplicarea normei de competență exclusivă prevăzută de acest articol.
- 38 Cu toate acestea, după cum a arătat avocatul general la punctul 50 din concluzii și astfel cum a susținut guvernul ceh în observațiile scrise, instanța de trimitere își poate întemeia competența pentru cererea de anulare a actului de donație imobiliară pe articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 39 Astfel, potrivit acestei dispoziții, litigiile în materie contractuală pot fi examinate de instanța de la locul de executare a obligației care stă la baza cererii, cu alte cuvinte, obligația corespunzătoare dreptului contractual pe care se întemeiază acțiunea reclamantului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, punctele 10-14). În speță, acțiunea în litigiul

principal se întemeiază pe pretinsa nulitate a obligației contractuale constând în transmiterea proprietății asupra imobilului, care, cu condiția ca acest contract să fie valid, trebuie și a fost, inițial, executată în Austria.

- 40 În ceea ce privește, în al doilea rând, cererea de radiere din cartea funciară a dreptului de proprietate al donatarului, aceasta se întemeiază pe nulitatea transferului proprietății și, prin urmare, pe un drept real asupra imobilului respectiv de care se prevalează reclamantul din litigiul principal.
- 41 O astfel de cerere, prin care se urmărește apărarea prerogativelor care decurg dintr-un drept real, intră în competența exclusivă a instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul, în temeiul articolului 24 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 42 Având în vedere această competență exclusivă a instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul pentru cererea de radiere din cartea funciară a dreptului de proprietate al donatarului, această instanță are, astfel cum a arătat, de altfel, avocatul general la punctele 51-58 din concluzii, și competența judecătorească întemeiată pe conexitate, în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1215/2012, de a soluționa cererea de anulare a actului de donație imobiliară, aceste două cereri fiind îndreptate împotriva aceluiași pârât și putând fi conexe, astfel cum rezultă din elementele dosarului aflat la dispoziția Curții.
- 43 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată după cum urmează:
- Dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012 trebuie interpretate în sensul că o acțiune în anularea unui act de donație a unui imobil pentru lipsa capacității de a contracta a donatorului nu ține de competența exclusivă a instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul, prevăzută la articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, ci de competența specială prevăzută la articolul 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament.
 - O acțiune în radiere din cartea funciară a mențiunilor referitoare la dreptul de proprietate al donatarului ține de competența exclusivă prevăzută la articolul 24 punctul 1 din același regulament.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 44 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretate în sensul că o acțiune în anularea unui act de donație a unui imobil pentru lipsa capacității de a contracta a donatorului nu ține de competența exclusivă a instanței din statul membru pe teritoriul căruia este situat imobilul, prevăzută la articolul 24 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, ci de competența specială prevăzută la articolul 7 punctul 1 litera (a) din același regulament.

O acțiune în radiere din cartea funciară a mențiunilor referitoare la dreptul de proprietate al donatarului ține de competența exclusivă prevăzută la articolul 24 punctul 1 din același regulament.

Semnături